

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αυτή η αντιπαράθεση στη Βουλή για το ποιος «δίνει» περισσότερα στους φτωχούς είναι θλιβερή.

Ο πληθωρισμός των λέξεων, κινδυνεύει να κρύψει τα ουσιώδη νοήματά τους.

Αν ο φτωχός δίνει στο φτωχό, κόβοντας τη μπουκιά στα τέσσερα και δίνοντας το παλιό ρούχο, αυτό το λένε **αλληλεγγύη** και ανθρωπιά.

Αν ο άρχοντας το πρωί τραμπουκίζει και κλέβει το βαστάζο και το απόγευμα δίνει ένα κομμάτι ψωμί στη γυναίκα του δεύτερου, αυτό το λένε **πρόκληση**.

Αν η γυναίκα του άρχοντα κλαίει δίπλα στο άρρωστο παιδί του βαστάζου, αυτό το λένε **ξипασιά**.

Αν ο παππάς ευλογεί την ανισότητα, εισπράττει τη δωρεά του άρχοντα συγχωρώντας τα βρώμικά του, για να τη μοιράσει στη συνέχεια στους φτωχούς παινεύοντας την ταπεινοσύνη και τη φτώχεια τους, αυτό το λένε **υποκρισία** και «παπατζηλίκι».

Αυτά τα έμαθα στο χωριό μου, όπου όποιο παιδί φορούσε παπούτσι έστω πλαστικό και όχι απλή λαστιχένια γαλότσα, το θεωρούσαμε πλούσιο.

Η αριστερά και ο μαρξισμός ήρθαν **μετά** για να προσθέσουν πράγματα στη σκέψη.

Εκεί μάθαμε κάποια άλλα **κολυβο-γράμματα**, ελπίζοντας πάντα να κατακτήσουμε τα καλύτερα.

Μας διαμορφώθηκε από αυτά τα γράμματα, η ταπεινή γνώμη ότι **η φτώχεια και η ανεργία δεν έρχεται ούτε από το Θεό, ούτε από φυσική καταστροφή, ούτε από την προσωπική ανικανότητα ή την κακοτυχία**. Είναι νόμος κάθε εκμεταλλευτικής κοινωνίας που στηρίζεται σε ιδιοποίηση ξένης εργασίας και στην εκμετάλλευση του πλεονάσματος.

Δημιουργείται αντικειμενικά διότι ο σκοπός είναι το μεγαλύτερο κέρδος, άρα κάποιοι περισσεύουν για να πέφτει το κόστος. Αλλά **είναι και επιθυμητή και καλοδεχούμενη**, έτσι ώστε ο εφεδρικός στρατός των πεινασμένων να σπρώχνει και τα μεροκάματα και τη διαπραγματευτική θέση αυτών που δουλεύουν, συνεχώς προς τα κάτω. Ο δε **καπιταλισμός** έκανε αυτό τον άτυπο νόμο κανονική επιστήμη, δημιουργώντας και την αντίστοιχη ηθική και τις αντίστοιχες αξίες που το στηρίζουν και τον αποδέχονται.

Μετά, μάθαμε και κάτι άλλο.

Κάθε εκμεταλλευτική κοινωνία, για να σώσει τον εαυτό της και τους νόμους της, δημιουργεί την **απαραίτητη αντιστάθμιση** για αυτούς που ρίχνει στη φτώχεια και αποβάλλει ως περιττούς. Όσο πιο πολύ ψαχνό υπάρχει στην εκμετάλλευση του περισσεύματος της εργασίας των πολλών, (περιέργως) τόσο περισσεύουν πολλοί από αυτούς. Και τότε είναι που χρειάζονται ακόμη ισχυρότεροι μηχανισμοί αντιστάθμισης, ώστε οι ξυπόλητοι να μη βάζουν μπουρλότο σε ότι βλέπουν γύρω τους ως ξένο και εχθρικό. Στον καπιταλισμό, από τον 18^ο ακόμη αιώνα, αυτό άρχισαν να το λένε **κοινωνικό κράτος** ή κάπως έτσι. Μια **μορφή επιστροφής και αναδιανομής των κλεμμένων στους πολλούς και μια μεγαλύτερη φροντίδα και αποζημίωση σε αυτούς που πέταξαν στα αζήτητα**.

Μετά όμως το σύστημα γέρασε και άρχισε να τρώει τις σάρκες του, για να ζήσει. Η προηγούμενη **διευθέτηση** που εν πολλοίς έλεγε «εμείς οικονομάμε, αλλά και εσείς δεν πεινάτε, καθώς σας δίνουμε βασικά πράγματα με θεσμοθετημένο τρόπο», μας τελείωσε.

Ο νεοφιλελευθερισμός, στην απαρχή μιας νέας εποχής ενός απόλυτου και καθολικού πλέον καπιταλισμού, «πείραξε» και τις δύο πλευρές της διευθέτησης.

Έτσι, η **βασική λειτουργία της κλοπής**, στην καρδιά της παραγωγικής λειτουργίας, αλλά και της κυκλοφορίας, της εμπορίας, της πίστης κοκ, έπρεπε να «απελευθερωθεί» από κάθε περιορισμό και σύμβαση, να επιστρέψει στην **«εποχή των αρχόντων»**. Αυτό, στην παλαιοκομμουνιστική γλώσσα το λέγανε **αντιδραστικές καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις**. Στην κυρίαρχη γλώσσα της «αγοράς», αυτό το είπαν ευελιξία, ανταγωνιστικότητα ή κάπως έτσι.

Σιγά - σιγά υπήρξε μια συναίνεση γύρω από αυτό. Έπρεπε να μένει εκτός συζήτησης. Ήταν φαίνεται θεϊκός νόμος ή νόμος της φύσης, ένα αντικειμενικό στοιχείο που κανένας «βολонταρισμός» δεν μπορούσε να αλλάξει. **Η προοδευτικότητα, η αριστεροσύνη και όλα αυτά θα έπρεπε πλέον να μετρούνται στο επίπεδο της διανομής και της αντιστάθμισης**. Τελεία και παύλα. Η αριστερά μας, για να είναι μοντέρνα έπρεπε να γίνει

μέρος αυτής της συναίνεσης. Και λίγο ως πολύ έγινε. Θα δυσκολευτείτε να βρείτε πράγματα επί αυτού στα αριστερά κοινοβουλευτικά κυβερνώντα κόμματα. Το επιμύθιο είναι: «Σήμερα, δεν υπάρχουν περιθώρια, δεν κάνουμε τέτοια συζήτηση...»

Όμως και αυτή η πλευρά της διευθέτησης «πειράχτηκε». Το λεγόμενο κοινωνικό κράτος, άρχισαν να το αφαλοκόβουν. Γενική τάση παντού. Και αν κάπου οι καλύψεις δεν είχαν φτάσει ψηλά (όπως στην Ελλάδα), ακόμη χειρότερα. Η μετακίνηση είναι οριζόντια και πάντα καθοδική. Έτσι λοιπόν το επίδομα ανεργίας γίνεται επιδότηση εργοδότη για φτηνή ή δωρεάν εργασία, η σύνταξη γίνεται επίδομα κηδείας, η ασφάλιση και η παιδεία ατομική υπόθεση, η ηλεκτροδότηση και το νερό πρέπει να δίνουν κέρδος και ούτω καθεξής.

Σιγά – σιγά εμπεδώθηκε και εδώ μια σχετική συναίνεση, πιο δύσκολα, είναι αλήθεια. Η αντιστάθμιση έπρεπε να εξασφαλιστεί διαφορετικά. Οι φτωχοί και εργαζόμενοι θα έπρεπε να πάρουν δύο αποφάσεις. **Πρώτον**, να μην ασχολούνται με τους πλούσιους. Ούτε με το **έχουν** τους, ούτε με τα **κέρδη** τους, ούτε με το **άρχουν** τους. Ούτε καν με την κατάργηση της αντιστάθμισης έναντι της κλοπής που κάνουν. **Δεύτερον**, να αναλάβουν τις "ευθύνες" τους, σώζοντας τους φτωχότερους και τους ανέργους. Τώρα πλέον, **η προοδευτικότητα, η αριστεροσύνη και η κοινωνική ευαισθησία, μετρούνται στο επίπεδο της διαχείρισης της φτώχειας**. Ως εκεί επιτρέπεται. Από εκεί και πέρα αρχίζει η διατήρηση του δημοσιονομικού πλεονάσματος και η πληρωμή του χρέους. Και ο «αριστερισμός»...

Τι βλέπουμε (αλλά δε νοιώθαμε ως φαίνεται) σε παγκόσμιο επίπεδο; Μπροστά είναι το ΔΝΤ, ο ΟΟΣΑ και η Παγκόσμια Τράπεζα. Με **Προγράμματα Δημοσιονομικής Προσαρμογής** (αυτή είναι η ορολογία για τα μνημόνια). Σκορπίζουν αναδιάρθρωση, φτώχεια, ανεργία, λιμοκτονία, αρρώστιες και κατάθλιψη.

Μετά έρχονται από πίσω οι ίδιοι, με **Προγράμματα Αντιμετώπισης της Φτώχειας**, με επιστράτευση του ΟΗΕ, της UNICEF και στρατιών Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, για να προσφέρουν παρηγοριά.

Ξεκίνησαν από τον «αναπτυσσόμενο» κόσμο, ώσπου έφτασαν στον «ανεπτυγμένο» και έλαχε ο κλήρος η **Ελλάδα** να είναι ένα ιδιαίτερο **πείραμα**.

Φτάσαμε και εμείς να συζητάμε το ζήτημα από το τέλος, από την **ουρά** του.

Ποιος έδωσε λοιπόν τα πιο πολλά; **Η ΝΔ ή ο ΣΥΡΙΖΑ**; Ποιος νοιάστηκε πιο πολύ; Εντάξει οι εκπρόσωποι της πρώτης είναι συμφιλιωμένοι: Η πολιτική είναι επάγγελμα και κατά βάση

σημαίνει δημαγωγία. Κρίμα όμως για τους βουλευτές και τις βουλευτίνες του ΣΥΡΙΖΑ στην Βουλή! Τόσος μαρξισμός και κοινωνιολογική ανάλυση για μια θλιβερή συζήτηση, συχνά κουνώντας και το **δάχτυλο** στις κριτικές....

Το να μιλήσεις για παραμύθια, είναι **άδικο για τα παραμύθια**. Διότι αυτά δε λένε ψέματα. Είναι απλά ένας τρόπος να ονειρευτείς, να φανταστείς και να περπατήσεις πιο πέρα και πιο ψηλά.

Ποια είναι η αλήθεια;

Διαχείριση κάνουν, στη διανομή των κολλύβων που έχουν προ πολλού ενταχθεί στα προγράμματα δημοσιονομικής προσαρμογής, εν προκειμένω στο πλαίσιο της ΕΕ, **ακριβώς διότι έχουν σίγουρη τη διαρκή κοινωνική κηδεία**.

Παραθέτουμε κάποια πεζά όσο και απλά πράγματα για να γίνει κατανοητός αυτός ο ισχυρισμός.

Η κυβέρνηση λέει θα δώσει **200,3 εκατομμύρια για την ανθρωπιστική κρίση**. Σωστά;

Διαβάστε τώρα πως κομπορρημονούν οι απολογητές της προηγούμενης κυβέρνησης:

«Σύμφωνα με τον προγραμματισμό της προηγούμενης κυβέρνησης, στην καθολική του εφαρμογή το πρόγραμμα για το **Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα**, το κόστος επρόκειτο να ανέλθει από τα **850 εκατ. ευρώ έως το 1 δις ευρώ**, με προοπτική να αξιοποιηθεί από περίπου 700.000 πολίτες που διαβιούν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας».

«Προς το παρόν, πάντως, στο υπουργείο Οικονομικών σχεδιάζουν τη διεύρυνση των κριτηρίων, σε ότι αφορά το **Κοινωνικό Μέρισμα**. Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση αποφάσισε να αυξήσει το εισοδηματικό όριο από τα 6.000 ευρώ (όριο για τον άγαμο) στα 6.500 ευρώ, μειώνοντας ταυτόχρονα το επίδομα των 500 ευρώ. Η διόρθωση αναμένεται να γίνει το προσεχές διάστημα και θα κοστίσει στο ελληνικό Δημόσιο περί τα 30 εκατ. ευρώ. Επίσης μετά το τέλος της υποβολής των αιτήσεων και εφόσον έχουν περισσέψει χρήματα από το συνολικό ποσό των **525 εκατ. ευρώ**, το οικονομικό επιτελείο θα εντοπίσει τις οικογένειες εκείνες που με βάση πλέον τις δηλώσεις του 2014 (εισοδήματα 2013) έχουν πραγματική ανάγκη το κοινωνικό μέρισμα. Οι προτάσεις είχαν κατατεθεί πριν από τη θεσμοθέτηση της κοινωνικής διάταξης αλλά είχαν απορριφθεί από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Οικονομικών».

Αλλά δεν είναι μόνο τα κανάλια των κυβερνητικών πρωτοβουλιών. Ρίξτε μια ματιά στο παρακάτω με αφορμή τον καυγά του Αντιπεριφερειάρχη Αττικής Γ. Καραμέρου και του Προέδρου της ΚΕΔΕ κ. Γ. Πατούλη:

«Πρόγραμμα «**Επισιτιστικής και Βασικής Υλικής Συνδρομής** για τους Άπορους (ΤΕΒΑ/FEAD)», ένα πρόγραμμα ενάντια στη φτώχεια, ύψους **330 εκατομμυρίων ευρώ** (το 44% των χρημάτων για την Αττική)».

Ας σταματήσουν λοιπόν τα ανέκδοτα. Πρόκειται – ναι το λέμε δυνατά!- για **προγραμματισμένα ψίχουλα**, ενταγμένα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε διάφορες δράσεις της ΕΕ ή αιματηρές εξοικονομήσεις από άλλες απαραίτητες δαπάνες, ακριβώς επειδή θεωρείται δεδομένο ότι **σύντομη έξοδος από την κρίση, με πλήρη δουλειά και αξιοπρεπή μισθό δεν πρόκειται να υπάρξει μέσα στο πλαίσιο που κινούνται**.

Ο κόσμος θέλει δουλειά, πλήρη και σταθερή, να δουλέψει και να αμοιφθεί. Δε θέλει να είναι ταπεινωμένος τρόφιμος, σιτιζόμενος και υπόχρεος σε κρατικές ή κομματικές ελεημοσύνες.

Και λοιπόν; Να πετάξουμε στη θάλασσα όσα ελαχιστότατα και για πολύ λίγους προβλέπει το νομοσχέδιο;

Όχι, να τα δώσετε αμέσως! Αλλά μη βγάζετε τσιμουδιά. Από σεβασμό στους κοινωνικά δολοφονημένους και αυτούς που πήραν τη βαλίτσα και έφυγαν.

Δώστε τα εδώ και χθες! Αλλά, σεμνά, ταπεινά και σιωπηλά. Όπως αρμόζει και στα μνημόσυνα, όπου, αλίμονο, δεν βγαίνουν και δεκάρικοι...